

OVRŠNO PRAVO

Stručni članak UDK 347.952.5

Branko Hrvatinić, dipl. iur.*

IZLUČNI PRIGOVOR I TUŽBA PROTIV OVRHE

Pri provedbi konkretne ovrhe, koja je dakle već zahvatila individualno određenu stvar ili pravo (kao stvar odnosno pravo ovršenika), može doći do situacije da je zahvaćena stvar ili pravo imovina treće osobe, odnosno na kojima treće osobe imaju takva prava koja sprječavaju da se na tim predmetima provede ovrha. To znači da daljnjom provedbom ovrhe na toj konkretnoj stvari (pravu) može nastupiti povreda prava treće osobe - koja se u konkretnoj ovrhi ne pojavljuje kao stranka.

Upravo je institut prigovora treće osobe u ovršnom postupku (članci 55.-57. Ovršnog zakona) usmjeren ka sprječavanju nastanka takve, potencijalne, povrede imovine trećih osoba, dajući mogućnost trećoj osobi zahtijevati da se ovrha na tom predmetu proglašeno nedopuštenom, pri čemu se dakle ni na koji način ne dira u sam ovršni postupak koji je započeo i teče između stranaka ovršnog postupka.

1. UVOD

Ovršni postupak radi prisilnog ostvarenja ovrhovoditeljeve tražbine provodi se na određenom predmetu

ovrhe - stvarima i pravima, na kojima se po zakonu može provesti ovrha, s time da već sam Ovršni zakon¹ (članak 4. stavci 4., 5. i 6.) ograničava predmet ovrhe izrijeком propisujući da predmet ovrhe ne mogu biti: stvari izvan prometa, tražbine po osnovi poreza i drugih pristojbi, oružje i oprema namijenjeni obrani, kao ni druge stvari za koje je to posebnim zakonom određeno. Sud će ovrhu odrediti onim sredstvom i na onim predmetima koji su navedeni u ovršnom prijedlogu, a sam prijedlog za ovrhu mora, uz ostalo, sadržavati upravo naznaku sredstva kojim ovrhu treba provesti i po potrebi predmet u odnosu na koji ga treba provesti.

Rješenjem o ovrhi sud će, dakle, krećući se u okvirima ukazanih mogućih ograničenja, a prema prijedlogu ovrhovoditelja, odrediti sredstvo ovrhe i predmet ovrhe, pri čemu u određenim slučajevima sama stvar na kojoj se ovrha treba provesti ne mora biti već individualno određena u rješenju u ovrhi - primjerice u slučaju provedbe ovrhe na pokretninama.

Tako, pri provedbi konkretne ovrhe, koja je dakle već zahvatila individualno određenu stvar ili pravo (kao stvar odnosno pravo ovršenika), može doći do situacije da je zahvaćena stvar ili pravo imovina treće osobe, odnosno na kojima treće osobe imaju takva prava koja sprječavaju da se na tim predmetima provede ovrha. To znači da daljnjom provedbom ovrhe na toj konkretnoj stvari (pravu) može nastupiti povreda prava treće osobe - koja se u konkretnoj ovrhi ne pojavljuje kao stranka.

Upravo je institut prigovora treće osobe u ovršnom postupku (članci 55.-57. Ovršnog zakona) usmjeren ka sprječavanju nastanka takve, potencijalne, povrede imovine trećih osoba, dajući mogućnost trećoj osobi zahtijevati da se ovrha na tom predmetu proglašeno nedopuštenom, pri čemu se dakle ni na koji način ne dira u sam ovršni postupak koji je započeo i teče između stranaka ovršnog postupka.

* Branko Hrvatinić, Županijski sud u Zagrebu.

¹ Ovršni zakon - "Narodne novine" broj 57/96, 29/99, 42/00 i 173/00.

2. PRIGOVOR TREĆE OSOBE PROTIV OVRHE

2.1. Opće određenje prigovora

Prigovor protiv ovrhe, kojim se traži da se ovrha na konkretnom predmetu ovrhe proglašuje nedopuštenom, može podnijeti **ona osoba** koja tvrdi da u pogledu **predmeta ovrhe** ima takvo pravo koje sprječava ovrhu (članak 55. Ovršnog zakona).

Takvim određenjem ovog pravnog sredstva izričito su postavljena pravila:

a) **To pravno sredstvo može koristiti samo treća osoba**, kao sudionik u postupku ovrhe, dakle ne i jedna od stranaka ovršnog postupka, a što znači da takav prigovor pa i u korist treće osobe ne može podnijeti ovršenik - navodeći, primjerice, da su popisane pokretne vlasništvo određene treće osobe, a ne njegove, pa da zbog toga ovrha na tom predmetu nije dopuštena.

Takve navode ovršenik ne bi mogao isticati niti u žalbi protiv rješenja o ovrši, jer isti bi sadržajno predstavljali izlučni prigovor na koji, prema ukazanoj imaju pravo samo treće osobe - osobe koje tvrde da **one** u pogledu predmeta ovrhe imaju pravo koje sprječava ovrhu.

Ako bi ovršenik podnio žalbu s takvim žalbenim navodom, istu bi valjalo na osnovi članka 380. točka 3. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 19. Ovršnog zakona **odbiti**.

Ako bi ovršenik, međutim, podnio prigovor s takvim sadržajem tijekom provedbe ovrhe, isti bi trebalo **odbaciti** kao nedopušten jer je podnesen od neovlaštene osobe.

Uz to, valja ukazati da se u praksi sudova prilično često susreću obje ukazane situacije, ali i slučajevi kada treća osoba, iako nije stranka u postupku, izjavljuje žalbu protiv rješenja o ovrši, ali i protiv drugih rješenja koja sud donosi u ovršnom postupku. Pri tome se ispušta s uma upravo činjenica da je treća osoba samo sudionik u postupku ovrhe koji se vodi između drugih stranaka, te da svoja prava i pravne interese može štiti isključivo pravnim sredstvom - prigovorom protiv ovrhe, ali samo u odnosu na određeni predmet ovrhe.

Naravno, treća će osoba moći koristiti i drugi institut - vezan s podnesenim prigovorom protiv ovrhe, a to je prijedlog treće osobe za odgodu ovrhe (članak 63. Ovršnog zakona).

b) To se pravno sredstvo može koristiti **samo u odnosu na individualno određeni predmet ovrhe**. Znači, da se prigovor ne može podnijeti u odnosu na, primjerice, sve pokretne koje se nalaze u posjedu ovršenika, sve dok one nisu stvarno i zahvaćene ovrhom - pljenidbenim popisom.

Podneseni prigovor treće osobe protiv ovrhe ne sprječava provedbu ovrhe i ostvarenje ovrhovoditeljeve tražbine (članak 55. stavak 2. Ovršnog zakona).

2.2. Pretpostavke za prigovor

Da bi treća osoba mogla podnijeti prigovor protiv ovrhe potrebno, je da se ostvare sljedeće pretpostavke:

- da je pokrenut ovršni postupak i doneseno rješenje o ovrši,
- da se ovrha provodi na individualno određenom predmetu ovrhe,
- da upravo na tom predmetu, na kojemu je provedba ovrhe dakle i započela, treća osoba ima takvo pravo koje sprječava da se ovrha provede, a to nezavisno od toga ima li treća osoba na tom konkretnom predmetu pravo vlasništva (što je čest slučaj na kojemu se temelji prigovor trećih osoba), ili na tom predmetu ima neko drugo pravo ili ovlaštenje s takvim učinkom da je radi zaštite istog potrebno trećoj osobi priznati izlučno pravo,
- da je prigovor protiv ovrhe treća osoba podnijela najkasnije do završetka ovršnog postupka (stavak 2. članka 55. Ovršnog zakona) pri čemu se postupak ovrhe smatra dovršenim provedbom ovršne radnje kojom se ovrha dovršava, odnosno obustavom ovrhe.

Novela Ovršnog zakona 2003.² nije mijenjala temeljno određenje izlučnog prigovora niti pretpostavke za podnošenje prigovora, a na koje je ukazano u dosadašnjem dijelu teksta.

3. POSTUPANJE POVODOM PRIGOVORA TREĆE OSOBE PROTIV OVRHE

3.1. Funkcionalna nadležnost

Po prigovoru treće osobe postupit će i odlučivati u pravilu sud koji određuje ovrhu, jer je to najčešće i sud provedbe ovrhe.

Međutim, može doći do situacije da se sud koji određuje ovrhu razlikuje od suda koji provodi ovrhu, pa se postavlja i pitanje nadležnosti (funkcionalne) za postupanje i eventualno odlučivanje o prigovoru treće osobe.

Odgovor će zavisiti od vremena (stadija ovršnog postupka) kada je prigovor podnesen, tako da će:

- sud koji određuje ovrhu biti i sud koji postupi i odlučuje o prigovoru treće osobe, kada je prigovor podnesen prije nego što je započela provedba ovrhe, odnosno
- sud provedbe ovrhe, ako je prigovor podnesen nakon što je provedba ovrhe već započela.

U dosadašnjoj praksi pokazalo se da je potencijalna povreda imovine trećih osoba najčešća pri provedbi ovrhe na pokretninama, a upravo u slučaju ove ovrhe može doći i do situacije (naravno ne isključujući druge vrste ovrhe) kada se radi provedbe ovrhe spis dostavlja drugom mjesno nadležnom sudu (dakle, nakon donošenja rješenja o ovrši), a upravo je to situacija u kojoj će prigovor i uslijediti nakon započinjanja s provedbom ovrhe - tek će se u provedbi ovrhe izvršiti pljenidba konkretne pokretne, nakon čega će se tek i moći podnijeti prigovor treće osobe.

² Zakon o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona "Narodne novine" br. 173/03 - u tekstu će se navoditi kao "Novela Ovršnog zakona 2003."

3.2. Postupanje suda - obavijest i priopćenje

Nakon što je treća osoba podnijela ovršnom sudu prigovor, sud je dužan podneseni prigovor treće osobe dostaviti ovrhovoditelju i ovršeniku, radi očitovanja, uz upozorenje da se o prigovoru mogu očitovati u roku od 8 dana.

Za razliku od dosadašnjeg stavka 1. članka 56. Ovršnog zakona - dakle prije Novele 2003, kada je daljnje postupanje ovršnog suda zavisilo od očitovanja ovrhovoditelja, preciznije od toga je li se ovrhovoditelj očitovao na prigovor, odnosno kako se na isti očitovao, nakon Novele 2003, daljnja pravna sudbina prigovora, odnosno postupanje suda, zavisit će sada od očitovanja "stranaka" - dakle i ovrhovoditelja i ovršenika (novelirani stavak 1. članka 56.).

Pasivnost ovrhovoditelja - dakle činjenica da se u propisanom roku (od 8 dana) nije očitovao na prigovor treće osobe, imat će jednak učinak njegovom protivljenju prigovoru, a to znači i obvezu ovršnog suda da podnositelja prigovora **obavijesti o tome i priopći mu** da protiv stranaka može pokrenuti parnicu (u roku od 15 dana), radi proglašenja da ovrha na predmetu ovrhe nije dopuštena.

Istu posljedicu imat će slučaj kada se ovršenik usprotivi prigovoru, ali ne i slučaj ako se ovršenik u propisanom roku uopće ne očituje na prigovor (novelirani stavak 1. članka 56.).

Dakle, za razliku od ranijeg uređenja (prije Novele 2003) sud neće donositi rješenje kojim će podnositelja prigovora uputiti da protiv stranaka pokrene parnicu (radi proglašenja da ovrha na određenom predmetu nije dopuštena), već će podnositelja prigovora - treću osobu samo obavijestiti o tome, priopćavajući mu pri tome da protiv stranaka može pokrenuti parnicu.

Budući da ovršni sud neće donositi rješenje o upućivanju na parnicu, to više nema niti mogućnosti izjavljivanja žalbe bilo od stranaka, bilo od treće osobe u odnosu na postupanje suda u ovakvom slučaju.

Ovakvo rješenje je očito zasnovano na težnji za skraćivanjem postupka. Naime, protiv obavijesti - to dakle nije kao ranije odluka suda koja se odnosila na upućivanje treće osobe na parnicu, nije dopuštena žalba, pa se očito ovako postavljenim postupkom željelo izbjeći bilo kakvo tumačenje o mogućnosti podnošenja žalbe od strane treće osobe ili stranaka, a samim time i onemogućiti stranke, odnosno treću osobu da podnošenjem žalbi odugovlače postupak u korist ovršenika.

Međutim, upravo protivno takvom nastojanju, reguliranjem pitanja razrješenja prigovora treće osobe, a bez mogućnosti korištenja pravnog lijeka bilo stranaka ili treće osobe, može doći do bitnog produljenja ovrhe. Naime, time je, primjerice, treća osoba onemogućena da u žalbi dokazuje da je već i ovršni sud mogao i morao odlučiti o njezinu prigovoru protiv ovrhe, jer opravdanost podnesenog prigovora dokazuje pravomoćnom presudom, javnom ili javno ovjerovljenom privatnom ispravom, odnosno ako su činjenice na kojima se temelji prigovor općepoznate ili se mogu utvrditi na temelju pravila o zakonskim predmnjevanjima.

3.3. Mogućnost odlučivanja o prigovoru u ovršnom postupku

Ovršni će sud postupati, povodom podnesenog prigovora treće osobe, na navedeni način - priopćavanjem trećoj osobi da može pokrenuti parnicu radi proglašenja da ovrha na predmetu ovrhe nije dopuštena, osim u onim slučajevima kada je ovlašten, **ali i dužan o prigovoru odlučiti već u samom ovršnom postupku.**

To će biti slučaj ako podnositelj prigovora dokazuje njegovu opravdanost pravomoćnom presudom, javnom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave, te ako su činjenice na kojima se temelji prigovor općepoznate ili se mogu utvrditi na temelju pravila o zakonskim predmnjevanjima.

Postupanje suda, tako da na temelju općepoznatih činjenica te ovih (taksativno navedenih) isprava, odnosno primjenom pravila o zakonskim presumpcijama odlučuje o prigovoru, znači da ovršni sud utvrđuje istinitost tvrdnji o postojanju određenih činjenica (koje su barem od jedne od stranaka bile osporene).

Radi se dakle o činjenicama koje su općepoznate - dakle, takve se činjenice ne dokazuju i sud ih je (pa i ovršni) dužan uzeti u obzir već i po službenoj dužnosti, odnosno o činjenicama čije postojanje sud utvrđuje temeljem postojanja neke druge činjenice uz čije postojanje pravila o zakonskoj presumpciji vežu zaključak upravo o postojanju presumirane činjenice.

I nakon Novele 2003. zadržano je, takvo, ranije rješenje kojim se smanjila potreba vođenja parnice u ovim slučajevima, kada se odluka može donijeti primjenom navedenih nespornih metoda.

Ako ovršni sud, sukladno stavku 2. članka 56., o prigovoru treće osobe odluči već u ovršnom postupku, protiv tog rješenja **stranke** imaju pravo žalbe. Dakle, izrijeком noveliranog stavka 3. članka 56., dopuštena je žalba stranaka protiv rješenja iz stavka 2. članka 56.

4. POKRETANJE PARNICE RADI PROGLAŠENJA DA OVRHA NA ODREĐENOM PREDMETU NIJE DOPUŠTENA

4.1. Rok za pokretanje parnice

Odredbom članka 56. stavak 1. predviđena je obveza suda da u slučaju kada se (barem) jedna od stranaka usprotivi prigovoru treće osobe, odnosno ako se ovrhovoditelj u propisanom roku nije očitovao o prigovoru, a niti je sud o prigovoru odlučio u ovršnom postupku (članak 56. stavak 2.), **obavijesti o tome podnositelja prigovora i priopći mu** da protiv stranaka, u roku od 15 dana može pokrenuti parnicu radi proglašenja da ovrha (na određenom predmetu) nije dopuštena.

Iako je već i u ranijoj odredbi čl. 56. stavak 1. - dakle, prije Novele 2003, navedeni rok za pokretanje parnice bio propisan kao zakonski rok (a zakonski su rokovi u pravilu

prekluzivni), ipak taj rok nije imao karakter prekluzivnog roka. Ovo zato jer je izričito odredbom stavka 3. članka 56. bila ostavljena mogućnost i pravo trećoj osobi da i nakon protoka toga roka (ali najkasnije do dovršetka ovršnog postupka) ipak može podnijeti izlučnu tužbu.

Prema Noveli 2003. u prvom je redu brisana citirana odredba stavka 3. članka 56., ali je i dodan novi članak 56. a., prema kojem će sud (izlučnu) tužbu treće osobe **odbaciti** ako je treća osoba podnese ("pokrene parnicu") nakon isteka roka od 15 dana od primljene obavijesti i priopćenja suda da protiv stranaka može pokrenuti parnicu radi proglašenja da ovrha na predmetu ovrhe nije dopuštena.

Ako, međutim, treća osoba ne pokrene parnicu do isteka, sada prekluzivnog roka, ili ako njezina tužba bude odbačena, sud bi u ovršnom postupku trebao postupati kao da prigovor nije niti bio podnesen.

4.2. Tužba radi proglašenja da je ovrha nedopuštena

4.2.1. Pretpostavke za podnošenje izlučne tužbe

Parnica radi proglašenja da je ovrha na određenom predmetu ovrhe nedopuštena pokreće se izlučnom tužbom.

Tužba kojom se traži proglašenje nedopuštenosti ovrhe na određenom predmetu je tužba na utvrđenje (deklaratorna tužba) i tužbeni zahtjev takve tužbe bi glasio:

"Proglašava se da je ovrha na predmetu ovrhe - osobnom automobilu marke "RENAULT" tip Clio, godina proizvodnje 2000., registarske oznake ZG _____, broj šasije _____ i broj motora _____ zaplijenjeno pljenidbenim popisom u ovršnom predmetu Općinskog suda u _____, poslovni broj I-_____/2004, nedopuštena."

Takva tužba na utvrđenje može se podnijeti samo ako su ispunjene sljedeće pretpostavke:

- da je pokrenut ovršni postupak u kojem je ovršnom radnjom zahvaćen određeni predmet ovrhe,
- da je treća osoba podnijela ovršnom sudu prigovor protiv ovrhe na tom određenom predmetu,
- da se barem jedna od stranaka usprotivila podnesenom prigovoru, odnosno da se o istome u propisanom roku nije očitovao ovrhovoditelj,
- da je ovršni sud o tome dostavio obavijest trećoj osobi i priopćio joj da protiv stranaka može pokrenuti parnicu,
- da je podnositelj prigovora u roku od petnaest dana od primljene obavijesti i priopćenja ovršnog suda podnio izlučnu tužbu.

Treća osoba neće imati pravnog interesa za podnošenje tužbe (izlučne) ako prethodno nije ovršnom sudu podnijela prigovor protiv ovrhe i ako joj ovršni sud, sada nakon Novele, nije priopćio da može pokrenuti parnicu radi proglašenja da ovrha na određenom predmetu nije dopuštena (članak 56. stavak 1.). Posljedica nedostatka

pravnog interesa na podnošenje takve izlučne tužbe jest da bi parnični sud takvu tužbu trebao odbaciti.

Jednako tako parnični bi sud podnesenu izlučnu tužbu trebao odbaciti i kada je ista podnesena nakon isteka roka od 15 dana od obavijesti i priopćenja ovršnog suda o mogućnosti pokretanja parnice.

Uz ranije navedeni izlučni zahtjev, odredba stavka 4. članka 56. Ovršnog zakona omogućuje da treća osoba (sada tužitelj) s takvim zahtjevom kumulira i zahtjev kojim traži da se utvrdi postojanje njezina prava i to ako joj ga koja od stranaka osporava.

5. SLUČAJ KADA TREĆA OSOBA NE MOŽE TRAŽITI DA SE OVRHA PROGLASI NEDOPUŠTENOM

Ovršni zakon daje pravo na podnošenje prigovora protiv ovrhe trećim osobama koje tvrde da u pogledu predmeta ovrhe imaju takvo pravo koje sprječava ovrhu, ali kroz odredbu stavka 1. članka 57. propisuje i iznimku od takvog prava u odnosu na one treće osobe koje su samo **suvlasnici pokretne stvari** koja je predmetom ovrhe.

Tim je trećim osobama, koje svoju tvrdnju o postojanju prava na predmetu ovrhe - pokretnoj stvari - temelje na činjenici da su suvlasnici te stvari, dano prvenstveno **pravo na namirenje** iz iznosa dobivenog prodajom stvari, dakle, **prije** namirenja ovrhovoditelja i drugih osoba koje se namiruju u ovršnom postupku, te prije naknade troškova postupka, ali ne i pravo na zahtjev da se ovrha na toj pokretnoj stvari proglasi nedopuštenom.

Namirenje tih osoba znači njihovu isplatu u visini koja odgovara vrijednosti njihovog suvlasničkog udjela u toj stvari.

Uz to, takva treća osoba imala bi pravo zahtijevati da joj se ta stvar, koja je predmet ovrhe, **ustupi** - dakle preda u isključivo vlasništvo, ako **položi iznos** koji odgovara vrijednosti ovršenikova udjela u toj stvari. Takvim izborom i polaganjem novčanog iznosa u visini vrijednosti ovršenikova udjela u toj stvari, treća će osoba spriječiti prodaju predmeta ovrhe drugoj osobi, dok će do namirenja ovrhovoditelja doći sukladnom primjenom čl. 144. Ovršnog zakona.

Izbor načina zaštite svog suvlasničkog prava na takvom predmetu ovrhe ostaje pravo treće osobe.

Sve navedeno djeluje u onim situacijama kada ovrhovoditelj ili ovršenik **nisu osporili trećoj osobi njezin udio** u stvari koja je predmet ovrhe.

Kako se takvoj trećoj osobi ne dopušta pravo prigovora protiv ovrhe, dakle samim time i pravo na izlučnu tužbu kada bi u parničnom postupku dokazivala opravdanost podnesenoga prigovora³, to je za slučaj kada joj bude **osporen njezin udio u pokretnoj stvari** koja je predmet

³ Upravo je osporavanje prava vlasništva (suvlasništva) nad predmetom ovrhe, čini se, najčešći slučaj zbog kojeg dolazi do protivljenja podnesenom prigovoru treće osobe protiv ovrhe.

ovrhe, izrijekom odredbe stavka 3. članka 57. Ovršnog zakona određeno da će sud treću osobu uputiti na parnicu protiv ovrhovoditelja, ali i ovršenika (ukoliko joj i ovršenik osporava to pravo), kako bi u tom parničnom postupku dokazala svoje pravo.

Pokretanje takve parnice (radi dokazivanja prava - udjela u pokretnoj stvari) neće spriječiti provođenje ovrhe niti namirenje ovrhovoditeljeve tražbine (novelirani stavak 4. članka 57.). Niti u takvoj parnici treća osoba - tužitelj ne bi mogla tražiti da sud privremenom mjerom odluči o eventualnoj odgodi ovrhe, već ukoliko želi spriječiti ovrhu na spornoj pokretnini, takav učinak može ostvariti samo primjenom instituta odgode ovrhe, ali pred ovršnim sudom.

Tako će sud u ovršnom postupku postupiti u slučaju kada treća osoba svoje osporeno pravo udjela u stvari ne može dokazati već u ovršnom postupku pravomoćnom presudom, javnom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave.

Naprotiv, kada treća osoba već u ovršnom postupku dokaže svoje pravo pravomoćnom presudom, javnom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave, sud je **neće** uputiti na parnicu već će ovršni sud **postupiti kao da njezino pravo nije osporeno**.

Dakle, sud neće u ovršnom postupku donositi nikakvo rješenje, već će trećoj osobi dati jedno od prava (sukladno njezinom izboru) iz stavka 1. i 2. članka 57. Ovršnog zakona - namirenjem iz iznosa dobivenog prodajom ili ustup pokretnine - te će ovrhovoditelju ili ovršeniku ostati mogućnost da svoja prava (temeljem kojih su, neuspješno, osporili udio trećoj osobi u stvari u ovršnom postupku) ostvaruje protiv te osobe u posebnoj parnici (novelirani stavak 6. članka 57. Ovršnog zakona).

6. ODGODA OVRHE NA PRIJEDLOG TREĆE OSOBE

Samo podnošenje prigovora treće osobe protiv ovrhe - u pogledu određenog predmeta ovrhe ne sprječava provedbu ovrhe i ostvarenje ovrhovoditeljeve tražbine (nov. stavak 2. članka 55.).

Treća osoba može, međutim, podnijeti prijedlog za odgodu ovrhe sukladno sada noveliranom članku 63. Ovršnog zakona.

Takav prijedlog za odgodu ovrhe treća osoba može podnijeti samo nakon što je podnijela prigovor protiv ovrhe, u smislu odredbe članka 55. stavak 2. Ovršnog zakona, jer tek tada ima pravni interes odnosno procesnu legitimaciju za podnošenje takvog prijedloga.⁴

Znači, u slučaju kad bi takav prijedlog bio podnesen prije toga trenutka, ovršni sud bi ga trebao odbaciti.

Jednako tako, kada bi treća osoba podnijela prigovor protiv ovrhe i od suda bila obaviještena o protivljenju

stranaka, odnosno činjenici da se o njezinom prigovoru ovrhovoditelj nije očitovao, zbog čega bi mogla pokrenuti parnicu (u prekluzivnom roku od 15 dana), ali to ne učini, njezin bi eventualni **prijedlog za odgodu koji bi bio** podnesen nakon tog roka trebalo odbaciti.

Sukladno noveliranom članku 63. sud je dužan odgoditi ovrhu na prijedlog treće osobe ako su ispunjene sljedeće **pretpostavke**:

- da je treća osoba zatražila da se ovrha na određenom predmetu proglasi nedopuštenom,
- da je treća osoba učinila vjerojatnim postojanje svog (izlučnog) prava.

Bit će to, dakle, slučaj kada neka osoba tvrdi da u pogledu predmeta ovrhe ima takvo pravo koje sprječava ovrhu, temeljem čega je **podnijela prigovor** protiv ovrhe tražeći da se ovrha na tom predmetu proglasi nedopuštenom.

Valja uočiti da je, kao i slučaju odgode ovrhe na prijedlog ovršenika, Novelom Ovršnog zakona (članak 63.) ispuštena kao pretpostavka za odgodu ovrhe dužnost treće osobe učiniti vjerojatnim i postojanje opasnosti da bi provedbom ovrhe treća osoba pretrpjela nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu. Tu pretpostavku (predviđenu ranijom odredbom članka 63. stavak 1.), treća osoba više nije dužna dokazivati, pa će sud kada utvrdi (ocijeni) da je treća osoba učinila **vjerojatnim** postojanje izlučnog prava, biti dužan ovrhu odgoditi.

Međutim, ta odgoda ovrhe neće se odnositi na ovrhu u cjelini, već samo **na predmet** za koji treća osoba tvrdi da na njemu postoji neko njezino pravo, dakle u odnosu na koji je treća osoba i zatražila da se ovrha proglasi nedopuštenom.

Novelom članka 63. i to stavkom 3. propisano je da će se na postupak i uvjete odgode ovrhe na prijedlog treće osobe na odgovarajući način primjenjivati odredbe noveliranog članka 61., dakle **pravila o postupku za odgodu ovrhe na prijedlog ovršenika**.

Tako će sud odluku o prijedlogu za odgodu donijeti nakon što ovrhovoditelju omogućiti da se o njemu očituje (osim ako okolnosti slučaja ne zahtijevaju da se drukčije postupi).

Ako ovrhovoditelj u očitovanju na prigovor treće osobe zatraži da sud odgodu ovrhe uvjetuje davanjem primjerene jamčevine, sud će odgodu ovrhe na tom predmetu uvjetovati davanjem primjerene jamčevine.

Za razliku od ranije odredbe čl. 63. stavak 2. Ovršnog zakona, dakle prije Novele 2003., kada je sud **mogao** na prijedlog ovrhovoditelja odgodu uvjetovati davanjem "primjerenog osiguranja", sada je to sud na zahtjev ovrhovoditelja dužan odlučiti.

Sukladno odgovarajućoj primjeni noveliranog članka 61. stavka 5. ako treća osoba ne da jamčevinu u roku koji joj je odredio sud (a koji ne može biti duži od petnaest dana), smatrat će se da je osoba odustala od prijedloga za odgodu.

Sud će, međutim, biti dužan odbiti prijedlog za odgodu

⁴ Dika: Odgoda ovrhe, Hrvatska pravna revija, Godina I (2001.) br. 1, strana 152.

ako ovrhovoditelj, u roku koji mu sud odredi, dade jamčevinu za štetu koju bi treća osoba mogla trpjeti zbog provedbe ovrhe (članak 64.), a o čemu će sud odlučiti na prijedlog samog ovrhovoditelja.

Izričitom odredbom noveliranog članka 63. stavka 2. izričito je propisano da se prijedlog treće osobe za odgodu ovrhe dostavlja i ovršeniku koji se ima pravo očitovati o tom prijedlogu.

Ako se ovršenik protivi prijedlogu za odgodu, ima pravo tražiti da sud odredi trajanje odgode, sukladno noveliranoj odredbi članka 61. stavka 6. Ovršnog zakona (novelirani stavak 2. članak 63.).

Tako će sud, na takav zahtjev ovršenika, odrediti kako će se dugo čekati donošenje odluke suda o izlučnoj tužbi treće osobe, te ako taj rok bezuspješno protekne, ovrha će se odmah nastaviti. Trebalo bi tumačiti da će se tada trećoj osobi vratiti jamčevina ukoliko je odgoda njome bila uvjetovana.

Odgovarajuća primjena odredbe članka 61., na koju upućuje novelirana odredba stavka 3. članka 63., značila bi da bi isto pravo zahtijevati da sud odredi kako će se dugo čekati donošenje odluke o izlučnoj tužbi (dakle i trajanje odgode) valjalo priznati i ovrhovoditelju koji bi takav zahtjev postavio očitujući se na prijedlog treće osobe za odgodu ovrhe.

Treća osoba koja je pokrenula parnicu izlučnom tužbom ne bi mogla u toj parnici, koja je pokrenuta radi nedopustivosti ovrhe na određenom predmetu, tražiti da sud privremenom mjerom odluči o odgodu ovrhe, već bi taj učinak mogla ostvariti samo primjenom instituta odgode ovrhe pred ovršnim sudom.

OBJECTION WITH A VIEW OF EXCEPTION AND COMPLAINT AGAINST DISTRRAINT

The implementation of a particular distraint already affecting an individually defined object or right (as an object or right belonging to a distraintee) could lead to the situation of affecting the object or right of a third person, in other words those where the third persons have the rights preventing distraint to be performed. It means that the further implementation of distraint on particular object could lead to the violation of the right of a third person - not appearing as a party in that particular distraint.

This very institute of the exception of the third person in distraint procedure (Articles 55-57 of Distraint Act) is aimed at prevention of such possible violation of the third persons' property, enabling the third person to insist upon declaring distraint upon that object unlawful, whereat the distraint proceeding between the parties to a distraint procedure already in course would not be affected in any way.